УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „ЗТЛ“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 347, частини другої статті 383, частини другої статті 388 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року, пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України

К и ї в
9 вересня 2026 року
№ 214-3(I)/2026

Справа № 3-200/2026(417/26)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Петришина Олександра Віталійовича – головуючого, доповідача,
Олійник Алли Сергіївни,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „ЗТЛ“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 347, частини другої статті 383, частини другої статті 388 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року, пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Петришина О.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернулось Товариство з обмеженою відповідальністю „ЗТЛ“ (далі – Товариство) в особі директора Товариства Дрозденка Максима Вікторовича із клопотанням перевірити на відповідність статтям 41, 55 Конституції України (конституційність) у взаємозв'язку з частиною першою її статті 8 статтю 347 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року (далі – Кодекс 1960 року); частинам першій, другій статті 55 Конституції України (конституційність) у взаємозв'язку з її статтею 41 частину другу статті 383, частину другу статті 388 Кодексу 1960 року; статтям 41, 55 Конституції України (конституційність) у взаємозв'язку з частиною першою її статті 8 пункт 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до статті 347 Кодексу 1960 року „апеляція може бути подана:

1) на вироки, які не набрали законної сили, ухвалені місцевими судами;

2) на постанови про застосування чи незастосування примусових заходів виховного і медичного характеру, ухвалені місцевими судами.

Апеляція також може бути подана:

1) на ухвали (постанови), ухвалені місцевим судом, про закриття справи або направлення справи на додаткове розслідування;

2) на окремі ухвали (постанови), ухвалені місцевим судом;

3) на інші постанови місцевих судів у випадках, передбачених цим Кодексом“.

За частиною другою статті 383 Кодексу 1960 року „у касаційному порядку також можуть бути перевірені вироки місцевих судів, постанови (ухвали) цих судів у справах про застосування примусових заходів виховного чи медичного характеру, інші постанови (ухвали), які перешкоджають подальшому провадженню у справі, ухвали апеляційного суду, постановлені щодо цих вироків, постанов (ухвал), крім випадків, коли апеляційною інстанцією зазначені

рішення скасовано, а справу направлено на нове розслідування чи новий судовий розгляд, а також ухвали апеляційного суду, постановлені ним в апеляційному порядку щодо видачі особи (екстрадиції)".

Згідно з частиною другою статті 388 Кодексу 1960 року „касаційні скарги на судові рішення, зазначені в частині другій статті 383 цього Кодексу, передаються судді касаційного суду, що визначається у порядку, встановленому частиною третьою статті 162 цього Кодексу, який протягом 15 діб з часу їх надходження вирішує питання про витребовування справи. Справа не витребовується, якщо скарга відповідно до вимог статті 350, частини другої статті 383, статті 384, частини другої статті 386, частини першої статті 398 цього Кодексу не може бути предметом розгляду суду касаційної інстанції. Про прийняте рішення суддя виносить мотивовану постанову, копія якої надсилається прокуророві чи особі, яка подала скаргу. Постанова оскарженню не підлягає. Відмова у витребовуванні справи не перешкоджає витребовуванню справи при повторному надходженні скарги за умови усунення зазначених у постанові суду недоліків і якщо вона надійшла в межах строку, визначеного статтею 386 цього Кодексу, або не пізніше одного місяця з дня одержання копії постанови про відмову у витребовуванні справи".

Відповідно до пункту 15 розділу XI „Перехідні положення" Кодексу «апеляційні та касаційні скарги, заяви про перегляд судових рішень у кримінальних справах, які були розглянуті до набрання чинності цим Кодексом, або у справах, розгляд яких не завершено з набранням чинності цим Кодексом, подаються і розглядаються у порядку, що діяв до набрання чинності цим Кодексом, з урахуванням положень, передбачених § 3 розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу У країни, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів"».

Суб'єкт права на конституційну скаргу зазначає, що „предметом скарги є категорична законодавча заборона на будь-який своєчасний інстанційний

контроль рішення, яке фактично визначає, чи може юридична особа реалізувати права цивільного позивача через свій статутний орган. За оспорюваною моделлю відмова у представництві не включена до переліку апеляційних ухвал, постанова про неприйняття апеляції виключена з касаційного перегляду, а відмова у витребуванні справи є остаточною".

На підтвердження своєї позиції Товариство посилається на окремі приписи Конституції України, Кодексу 1960 року, Кодексу, акти Конституційного Суду України, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України" конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що суб'єкт права на конституційну скаргу не наводить аргументів, які підтверджували б, що застосування оспорюваних приписів Кодексу 1960 року та Кодексу в остаточному судовому рішенні у його справі призвело до порушення прав, гарантованих Конституцією України. Фактично Товариство висловлює

незгоду з висновками, викладеними в остаточному судовому рішенні у його справі та із законодавчим регулюванням апеляційного та касаційного оскарження ухвал про відмову у залученні його представником цивільного позивача у кримінальній справі, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України статті 347, частини другої статті 383, частини другої статті 388 Кодексу 1960 року, пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу.

З наведеного випливає, що конституційна скарга Товариства не є обґрунтованою, а отже, Товариство не дотримало вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151[1], 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „ЗТЛ“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 347, частини другої статті 383, частини другої статті 388 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року, пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України на підставі

пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ